

Overensstemmelse med Folkethinget, og at det først flere Aar efter kom i Tanker om, at det gik ikke, og at man maatte kræve en Regjering, der ogsaa var i Overensstemmelse med Landstinget. Conseilspresidenten paastod at Venstre ikke i 1873 var opmærksom paa dette. Men han maa jo dog vide, at denne Paastand er urigtig. Ordføreren for Folkethingets Adresse i 1873 (S. N. Hansen) sagde udtrykkeleg: „Vi have ikke foreslaaet at udtale Noget til Hans Majestæt om Landstinget; thi dertil ere vi uberettigede. De to Thing staa overfor hinanden som Rigsdagen og uden at det ene Thing har nogen som helst Dom at fælde overfor Hans Majestæt med Hensyn til det andet Thing. Vi staa lige, men Grundloven giver begge Thing hver for sig Ret til at udtale sig i Adresse til Hans Majestæt, og det er det, vi gjør, idet vi udtale for Hans Majestæt vor Dom over det nuværende Ministerium.“ Og til end hyderligere Sikkerhed udtalte en anden af Thingets Ordførere, det ærde Medlem for Veile Amis 2den Valgfreds (Berg), sig paa en saadan Maade, at ikke en Eneste med sin bedste Villie kunde misforstaa hans Ord. Han sagde nemlig i 1874 den 28de Januar her i Thinget følgende: „Vi have sagt, at det var nødvendigt for det konstitutionelle Livs Udvikling, at Ministeriet var i Overensstemmelse med Folkethinget. Det er imidlertid en Selvfølge, saa at det ikke behøver at udtales, at det maa være ethvert Ministeriums alvorlige Pligt at søge at være i Overensstemmelse ogsaa med Landstinget, fordi alle Lovforslag og Beslutninger skulle vedtages i begge Thing for at kunne blive til Love. Skulde dette da siges i en Adresse fra Folkethinget? Behøver det at forklares, at et Ministeriums Opgave, hvis det vil udføre Noget, maa være ikke blot at søge at være i Overensstemmelse med Folkethinget — hvilket vi hævde er naturligt — men ogsaa søge ligesaa særligt at være det med det andet Thing, hvis Samtykke er nødvendigt for at faae Love og Beslutninger vedtagne, dersom den nuværende Forsatning skal kunne bruges.“ Saaledes har man fra første Ærde her fra Folkethinget gennem sine Ordførere søgt at borttrydde den Misforstaaelse, hvori Ministeren og hans Meningsfæller gjorde sig skyldige, men skjøndt det er sagt atter og atter, at det er en Misforstaaelse, og skjøndt man paa alle Maader har villet have dem til at forstaa det, ville de ikke forstaa det og vedblive at paasta, at man aldrig har forklaret sin Mening, som man virkelig har. Saadant maa der gøres Indsigelse imod, hver Gang det kommer frem, thi ellers ville Mange maasse tro

at Paastande af denne Art virkelig ere paalidelige. Hvad der nærmest bragte mig til at tage Ordet, var iøvrigt en Udtalelse af Conseilspresidenten forleden, idet han erklærede at Grunden til, at han forelagde sit Forslag til en Grundlovsforandring, var den, at han vilde søge at fikkre os mod en Gjentagelse af den nuværende politiske Glendighed. Men ogsaa ved denne Leilighed indskrankede Ministeren sig til at fremsætte sin Paastand uden at belægge den med Grunde. Og jeg fandt, det var meget viseligt, thi det vilde sikkert være umuligt at føre Bevis for, at en Grundlovsforandring som denne og forresten en hvilken som helst Grundlovsforandring vilde kunne fikkre os imod Gjentagelse af det, der nu er sket. Vi have jo nemlig en Grundlov, der saa tydelig og klart som muligt siger, at en Regjering ikke kan regjere her i Danmark, ikke kan opkræve Indtægter og afholde Udgifter, med mindre den har en lovlig vedtagen Finantslov at holde sig til. Vi have en Grundlov, der helt igjennem siger, at ingen Lov kan blive gjældende i Danmark, uden at den har ligesaa vel Folkethingets som Regjeringens og Landstingets Samtykke. Og vi have endelig en Regjering, der har afslagt en høitidelig Ed paa at holde denne Grundlov. Men har Alt dette kunnet fikkre os imod den nuværende Tilstand? Se, vi ikke, at hverken Grundlovens Bestemmelser eller Regjeringens Løfte om at holde dem i mindste Maade har kunnet fikkre os mod disse Ulykker? Regjeringen har den uroffelige Overbevisning, som den ikke begrunder og vanskelig heller vil kunne begrunde, at det er nødvendigt for Danmark i Diebliffet, at denne Regjering bliver ved Koret, enten den har Folkethingets Flertal for sig eller imod sig, ja desto mere nødvendigt, jo flere i Befolkningen der vende sig imod den, og for at hævde denne Overbevisning, der næsten har antaget Karakter af en fix Ide, har Regjeringen nu tilsidefat de Bestemmelser i Grundloven, som jeg før nævnte. Den regjerer nu uden at have og uden at kunne faae nogen lovlig, af alle Faktorer vedtagen Bevilling. Ja, den regjerer med Love, hvortil Folkethinget udtrykkeleg har nægtet sit Samtykke. Hvad skulde det under saadanne Omstændigheder hjælpe at faae en anden Grundlov med andre Bestemmelser? Det vil være umuligt at finde saadanne Bestemmelser, der kunne fikkre imod, at et eller andet Ministerium faar en eller anden Overbevisning, der kommer paa tværs med disse Bestemmelser, og naar saa Ministeriet sætter sin Overbevisning over Grundlovens Bestemmelser, hjælpe disse jo aldeles Intet. Sæt for Exempel, vi gik ind paa Regjeringens Forslag, og søt, at